

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/33/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119203163
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7119203163.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Alžbety Beňákovéj v spore žalobcu A. B. C., nar. X.X.XXXX, D., E. XXXX/XX proti žalovanému Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 34C/8/2019-349 z 28.1.2025 Mestského súdu Košice

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok.
- Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá a II. žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - pozemku parcely registra „C“ katastra nehnuteľností parc. č. 6224/234, druh pozemku: ostatná plocha, o výmere 289 m², nachádzajúci sa v katastrálnom území F. G., ktorý je evidovaný na liste vlastníctva č. XXXXX.

2.2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci H. - F., katastrálne územie F. G., evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. 6224/21, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1042 m² s rodinným domom č. XXXX, na parc. č. 6224/21, na ulici I. XX I. H.. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol darovaním na základe darovacích zmlúv od nebohého otca J. B. C., zomrelého X.X.XXXX a od matky G. B. C., K. D., nar. XX.X.XXXX. V žalobe ďalej konštatoval, že jeho právni predchodcovia nadobudli parcelu č. 6224/21 (pôvodne parcela č. 11212/11) do osobného užívania na základe rozhodnutia MNV Košice, finančný odbor, č. j. L. K./XXXX z 29.4.1975. Následne s nimi bola uzavretá dohoda o zriadení práva osobného užívania pozemku K. XXX/XXXX z 28.5.1975. K pôvodne pridelenému pozemku o výmere 646 m² boli pričlenené aj ďalšie časti, a to časť parcely č. 6224/22 o výmere 208 m², katastrálne územie H. - F.. Ďalej v žalobe poukázal na vydané rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania MNV Košice č. K./XXXX - H. z 19.1.1990. Uviedol, že v skutočnosti bola jeho rodičom pričlenená aj sporná parcela č. 6224/234 o výmere 289 m² ostatná plocha, zapísaná na Okresnom úrade Košice, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXXX, katastrálne územie F. G., vo vlastníctve žalovaného. Žalobca poukázal na to, že sa jedná o parcelu, ktorá bezprostredne súvisí s parcelou č. 6224/21 o výmere 1042 m², ktorý bol pozemkom, na ktorom sú skaly, svahy a roklina, ktorá neposkytuje trvalý úžitok. V žalobe žalobca argumentoval aj tými skutkovými tvrdeniami, že jeho nebohý otec všetky pridelené

nehnutelnosti v prírode ohradil plotom z betónových stĺpikov a pletiva z dôvodu výstavby rodinného domu, a to ešte v roku 1982. Uviedol, že parcela č. 6224/234, ktorá je predmetom tohto sporu, sa užívala spolu s rodinným domom ako usporiadaný domový majetok, a v takom rozsahu ho nadobudol do vlastníctva darovaním. Žalobca zdôraznil, že jeho právnych predchodcov v užívaní predmetných nehnuteľností nikto nerušil a užívali ich v presvedčení, že sú ich vlastníckmi. Uviedol, že užívacie hranice boli v prírode jasne vymedzené trvalým oplotením, a preto nemohli vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, že celá plocha patrí jeho právnym predchodcom. O skutočnosti, že nie je vlastníkom spornej parcely sa dozvedel až v roku 2017. Poukázal na to, že jeho rodičia postavili na parcele č. 6224/21 rodinný dom, a to na základe stavebného povolenia vydaného ObNV Košice, odbor výstavby č. I.. XXXX/XX zo 16.10.1979, pričom bolo vydané aj rozhodnutie o umiestnení stavby XXXX/XX-XX z 12.9.1979 a následne kolaudačné rozhodnutie ObNV Košice, odbor výstavby ÚPAaD Košice I č. I.. XXXX/XX zo 16.9.1982. Spornú parcelu č. 6224/234 jeho právní predchodcovia po oplotení zveľadili, vykličovali kroviny, vyrovnali svah navožením zeminy a vysadili ovocné stromy a boli jednoznačne v presvedčení, že im sporná nehnuteľnosť patrí.

2.3.K žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý namietol, že nemohlo dôjsť k zmene práva osobného užívania na vlastnícke právo, nakoľko právo osobného užívania právnych predchodcov žalobcu, resp. žalobcu k spornej nehnuteľnosti nikdy neexistovalo. Ďalšou skutočnosťou, ktorá vyvracia dobrú vieru žalobcu, že mu svedčí vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti je, že nikdy nebol vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník sporného pozemku. Podporne uviedol, že samotný žalobca ho listom z 15.3.2018 požiadal o kúpu pozemku za účelom vysporiadania jeho užívania, čo podľa žalovaného však znamená, že si žalobca bol vedomý, že nie je vlastníkom pozemku. Žalovaný pre prípad akýchkoľvek pochybností vzniesol námietku premlčania.

2.4.Bývalý Okresný súd Košice I po vykonanom dokazovaní prvým rozsudkom z 3.11.2022 vydaným pod č. 34C/8/2019-235 vyhovel žalobe a určil, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku parcely č. 6224/234, druh pozemku: ostatná plocha o výmere 289 m², vedenom Okresným úradom Košice, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXXX, pre katastrálne územie F. G. (I. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2.5.Žalovaný napadol rozsudok včas podaným odvolaním vo vzťahu k obom jeho výrokom podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP a Krajský súd v Košiciach uznesením 5Co/57/2023-274 z 19.3.2024 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uložil súdu, aby po doplnení dokazovania, a to najmä označeným geometrickým plánom XXX-XXXX-XXX-XX z 10.8.1987 a prípadne ďalšími stranami sporu navrhovanými dôkazmi ujasnil v spore, či na strane právnych predchodcov žalobcu došlo alebo nedošlo k vzniku práva osobného užívania pozemkov vrátane sporného pozemku na základe § 205 OZ platného a účinného do 31.1.1991, kedy následnou aplikáciou § 872 ods.6 OZ si žalobca môže započítať časť držby pozemku jeho právnymi predchodcami. Ďalej uložil zaoberať sa otázkou oprávnenosti držby predmetného pozemku právnymi predchodcami žalobcu a žalobcom pri zhodnotení naplnenia podmienky dobromyseľnosti, povinnosť vyšpecifikovať titul vstupu do držby, t.j. ktoré rozhodnutie počnúc rokom 1975 až po rozhodnutie z 19.1.1990, prípadne v spojení s označeným geometrickým plánom mohlo založiť v objektívnej kategórii na strane právnych predchodcov žalobcu bez ohľadu na ich subjektívne presvedčenie dobrú vieru, že sporný pozemok je súčasťou zákonne pridelených a držaných pozemkov a pre prípad právneho záveru o nemožnosti započítania držby sporného pozemku právnymi predchodcami žalobcu do vydržacej doby žalobcu v zmysle § 872 ods.6 OZ uložil súdu vyhodnotiť otázku dobromyseľnosti držby sporného pozemku osobitne vo vzťahu len k žalobcovi, kedy má súd vziať do úvahy existenciu vybudovaného oplotenia rodičmi žalobcu v korelácii s nadobúdacím titulom - darovacou zmluvou z roku 1995. Za súčasného vyhodnotenia, či uvedené postačuje na konštatáciu dobrej viery žalobcu a či táto dobrá viera žalobcu následne pretrvala po dobu 10-ročnej vydržacej doby s poukazom na kópiu z katastrálnej mapy z 20.1.1998, z ktorej je zreteľný tvar a zloženie pozemkov zodpovedajúci roku 1979.

2.6.Súd po vykonanom dokazovaní vec správne posúdil podľa § 137 písm. c/ CSP, § 132 ods.1, § 123, § 129 ods.1, § 130 ods.1, § 130 ods.2, § 134 ods.1,2,3,4, § 135a ods.1,2,3,4, § 205 ods.1,2 to všetko v znení platnom a účinnom do 31.12.1991 a od 1.1.1992, § 868, § 872 ods.6 OZ, § 1 ods.1, § 2 ods. 1, 7, § 6 ods. 1, § 7 ods.1,2 z. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a konštatoval v bode 60. naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení.

2.7.Súd osobitne poukázal na skutočnosti uvádzané žalovaným, ktorý v rámci procesnej obrany uviedol, že žalobca súhlasil s uzatvorením nájomnej zmluvy na predmetnú spornú nehnuteľnosť a ak by žalobca trval na tom, že je vlastníkom sporného pozemku, tak nájomnú zmluvu nemal uzavrieť a podpísať.

2.8.Súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových tvrdení strán sporu, ako aj nimi predložených listinných dôkazov, z ktorých vyplynula chronológia rozhodnutí príslušných orgánov.

2.9. Konštatoval, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu k parcele č. 6224/234, katastrálne územie F. G., kedy žalobca tvrdí, že túto užívali jeho právni predchodcovia a následne po prevode darovacími zmluvami z roku 1995 a 2007 aj on nerušene a v dobrej viere, že mu daný pozemok patrí, a to minimálne od jeho pridelenia do osobného užívania rozhodnutím Obvodného národného výboru z 29.4.1975, nasledovaného uzavretím dohody o zriadení práva osobného užívania k pozemku z 28.5.1975 v tom čase o výmere 646 m², ďalej návrhom z 7.2.1979 na pričlenenie parcely č. 6224/22 o výmere 208 m², avšak najneskôr od rozhodnutia Národného výboru mesta Košíc, finančného odboru z 19.1.1990, ktorým bol jeho rodičom pridelený na ich žiadosť pozemok parc. č. 6224/1 o výmere 200 m², čím zlúčená výmera s parcelou č. 6224/21 mala dosiahnuť 993 m².

2.10. Žalobca má za to, že jeho rodičom bol pridelený pozemok zahŕňajúci aj spornú parcelu a oprávnená držba nebola spochybnená v rámci stavebného ani kolaudačného konania, v prírode bol celý pozemok oplotený. Žalobca vstúpil do užívania parcely č. 6224/234 v prírode spojenej s parc. č. 6224/21 ohradenej plotom, a preto mu táto vlastnícky patrí.

2.11. Súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu konštatoval, že dňom účinnosti z. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, t.j. dňom 1.5.1991 nastali predpoklady v zmysle § 2 ods.1 pre prechod vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti na žalovaného, ktorý je zapísaný ako vlastník spornej nehnuteľnosti na základe protokolu o prechode vlastníctva majetku, majetkových práv a záväzkov z 8.9.1992 v súlade s citovaným zákonom.

2.12. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu publikované pod R 45/1986, Najvyššieho súdu SR vydané pod sp. zn. 5Cdo/74/2019 a z vykonaného dokazovania mal zrejmé, že v období od 29.4.1975 (kedy im na základe rozhodnutia Mestského národného výboru, finančného odboru v Košiciach z 29.4.1975 bol pridelený pozemok do osobného užívania parc. č. 6224/21 (pôvodne označený ako 11212/1) o výmere 646 m² v spojení s návrhom Okresného národného výboru, odboru územného plánovania a stavebného poriadku zo 7.2.1979 na pričlenenie ďalších 208 m² (parc. č. 6224/22) mohli zákonným spôsobom disponovať iba s výmerou 854 m². Ak v danom čase, resp. do roku 1982 títo pozemok oplotili do terajšieho tvaru a stavu zahŕňajúc aj sporný pozemok parc. č. 6224/234 o výmere 289 m², je nutné uviesť, že právni predchodcovia žalobcu (rodičia) v tomto čase takto nemohli činiť v dobrej viere, že im pozemok v rozsahu vyššom než pridelená výmera patrí. Rozdiel medzi výmerou poctivým spôsobom nadobudnutého pozemku v danom čase a výmerou oplotenou právnymi predchodcami žalobcu činí až 477 m², pričom ani pri najlepšej vôli si právni predchodcovia žalobcu nemohli byť vedomí, že cca 36 % celkovej výmery (477 m² z 1331 m²) navyše získali legálnym spôsobom, ak dva pridelené pozemky podľa tvrdenia žalobcu sami rozšírili vyklčovaním krovín a navozením zeminy do terajšej výmery a stavu, kedy nimi postavený plot ani nekopíruje nejaké staršie existujúce oplotenie (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané pod sp. zn. 5Cdo/121/2022). V konaní niet z čoho vyvodiť, že právni predchodcovia boli dobromyseľní v tom, že im pozemok patrí práve v hraniciach nimi budovaného oplotenia, súd prízvukuje, že v rozhodnom období bolo vydané 29.4.1975 rozhodnutie o pridelení pozemku parc. č. 6224/21 o výmere 646 m² do osobného užívania za účelom výstavby rodinného domu, 28.5.1975 uzavretá dohoda o zriadení práva osobného užívania tohto pozemku, 7.2.1979 vydaný návrh Okresného národného výboru na pričlenenie časti pozemku parcela č. 6224/22 o výmere 208 m² k pozemku parc. č. 6224/21, dňa 12.9.1979 bolo vydané rozhodnutie o umiestnení stavby na pozemku č. 6224/21 a 16.10.1979 vydané stavebné povolenie na výstavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 6224/21, pričom iné, okrem už uvedených rozhodnutí, vydané rozhodnutie nebolo.

2.13. Premisu o nedobrovoľnom zábere pozemkov podporuje aj to, že oba zákonným spôsobom nadobudnuté pozemky parcely č. 6224/21 a 6224/22 s výmerami 646 m² a 208 m² v čase pridelenia a pričlenenia mali tvar trojuholníka, čo vyplýva zo snímky z pozemkovej mapy z 27.6.1979, pričom rodinný dom mal stáť výlučne na parcele č. 6224/21, avšak reálny tvar oploteného pozemku vyplývajúci z katastrálnej mapy (č.l. 159, 228) je oveľa väčší asymetrický s rôznymi výčnelkami a plot na dlhšej strane pozemku netvorí priamku tak, ako je zakreslené v snímke z pozemkovej mapy z 27.6.1979. Z uvedeného je zrejmé, že právni predchodcovia sami bez zákonného podkladu rozšírili výmeru pridelených pozemkov v tvare trojuholníka na terajší asymetrický a zväčšený tvar a stav navozením zeminy a vyrovnaním terénu predtým tvoreného skalami, svahom a roklinou.

2.14. Zo všetkých citovaných rozhodnutí vyplýva, že veľkosť parcely č. 6224/21 pridelenej právnym predchodcom žalobcu rozhodnutím z 29.4.1975 vo výmere 646 m² v návrhu zo 7.2.1979 na pričlenenie časti parcely 6224/22 o výmere 208 m² k parcele 6224/21 a rozhodnutia z 19.1.1990 o zlúčení parcely 6224/1 o výmere 200 m² s parcelou 6224/21 mala dosahovať výmeru 1054 m² (646 + 208 + 200), čo zodpovedá približne aj súčasnej výmere pozemku 1042 m² vo vlastníctve žalobcu, ktorá je evidovaná na príslušnom liste vlastníctva č. XXXX pre okres H. M., obec H. - F., kat. úz. F. G..

2.15.Súd prisvedčil tvrdeniu žalovaného, že sporný pozemok nemohol byť súčasťou parcely 6224/21 vo vlastníctve žalobcu, pretože by to nezodpovedalo tej výmere, ktorá bola jeho právnym predchodcom na základe vyššie uvedených rozhodnutí pridelená.

2.16.Nie je irelevantné ani to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by k žalovanému pozemku bolo jeho právnym predchodcom zriadené právo osobného užívania.

2.17.V kontexte uvedeného právni predchodcovia žalobcu nepochybne neboli dobromyseľní, keďže si museli byť vedomí potreby uzavretia dohody o zriadení práva osobného užívania k spornému pozemku, jej registrácie štátnym notárstvom, keďže museli mať vedomosť, že pri pozemku parcely č. 6224/234 o výmere 289 m² tento postup nedodrжали. Omyl vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka nie je akceptovateľný. Omyl je ospravedlniteľný, ak k nemu došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/236/2012). Pri posudzovaní ospravedlniteľnosti omylu je potrebné prihliadnuť na to, kým bol omyl vyvolaný, ak bol spôsobený štátnym orgánom, ospravedlniteľnosť takto vyvolaného omylu sa bude posudzovať zhovievavejšie, než iné prípady omylu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/274/2020).

2.18.Napriek tomu, že omyl vo výmere možno považovať podľa okolností konkrétneho prípadu za tzv. ospravedlniteľný omyl, vedomosť právnych zástupcov žalobcu, že bezprávne zabrali a oplotili aj v tom čase im nepridelené časti pozemkov, na základe čoho omyl vo výmere pozemkov v čase ich oplotenia nemožno vyhodnotiť na strane právnych predchodcov žalobcu ako omyl ospravedlniteľný.

2.19.Súd poukázal na skutočnosť, že zo znenia darovacích zmlúv z 20.9.1995 a 4.4.2007 vyplýva, že sporná parcela č. 6224/234 nebola predmetom odplatného prevodu na žalobcu. Nemožno opomenúť, že právni predchodcovia žalobcu nikdy neboli evidovaní v katastri nehnuteľnosti ako vlastníci spornej parcely č. 6224/234, pričom s touto skutočnosťou musel byť žalobca konfrontovaný v čase prevodu nehnuteľností evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX už prvou darovacou zmluvou z 20.9.1995.

2.20.Súd uzavrel, že rodičia žalobcu nemohli byť objektívne dobromyseľní, že im pozemok patrí. Rovnako žalobca musel byť vedomý skutočnosti, že predmetom bezodplatného prevodu nie je sporný pozemok 6224/234 o výmere 289 m². Podľa názoru súdu žalobca mal mať pri najlepšej vôli pochybnosť o nesúlade výmery užívanej časti pozemku s právnym stavom, nakoľko sám do konania predložil kópiu katastrálnej mapy z 20.4.1998, na ktorej tvar pozemkov predstavuje trojuholník, tvorený iba parcelami 6224/21 a 6224/22, t.j. zhodne, ako boli tieto parcely zakreslené v snímke z pozemkovej mapy z 27.6.1979. Táto skutočnosť má závažný vplyv k možnosti ustálenia záveru o nepravdepodobnosti držby sporného pozemku, a to nielen právnymi predchodcami žalobcu, ale samotným žalobcom. Dobromyseľnosť držby totiž zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré sú objektívne spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Keďže nebola splnená jedna zo základných podmienok vydržania, a to dobrá viera držiteľov, že im vec patrí, pričom vždy je potrebné túto dobrú vieru hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska, t.j. z hľadiska osobného presvedčenia samotného držiteľa veci, pričom aj u právnych predchodcov žalobcu aj u samotného žalobcu museli existovať jednoznačne pochybnosti o tom, že im vec patrí (neexistencia domnelého nadobúdacieho titulu, nezrovnalosti vo výmere), ktorú fakticky ovládali aj patrí, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.21.O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1,2,§ 262 ods.1, § 263 ods.1 CSP a žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v celom rozsahu.

3.1.Žalobca napadol rozsudok včas podaným odvolaním, a to v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.2.Svoje odvolanie dôvodil podľa § 389 ods.1 písm. c/, keď uviedol, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

3.3.Namietol, že z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že vo vlastníctve má namiesto pridelenej a nad každú pochybnosť preukázanej výmery 1054 m², len 42 m² (zrejme 1042 m², pozn. odv. súdu), teda o 12 m² menej než bolo jeho právnym predchodcom pridelené do osobného užívania a ktoré neskôr prešlo do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov a následne jeho výlučného vlastníctva. Nazretím do predložených geometrických plánov je zrejmé, že chýbajúcich 12 m² je časťou parcely 6224/234, katastrálne územie F. G., ktorá je predmetom tohto konania. Spornou teda zostala nie výmera 289 m², ale len 277 m². V súčasnosti dobromyseľne a nerušene užíva (pred ním jeho právni predchodcovia) výmeru 1331 m². Jedná sa o domovu nehnuteľnosť v prírode riadne ohradenú pevným plotom. Bolo pridelených 1054 m², chýbajúcich 277 m² predstavuje z celkovej užívanej výmery len 20,81

% a nie 36 %, ako je to uvedené v bodoch 91., 92., 93. napadnutého rozsudku. Súd nedopatrením alebo zámerne nesprávne určil celkovú pridelenú výmeru pozemkov, ktorá je 1054 m² nie 854 m². Listinný dôkaz o tejto skutočnosti rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania Národného výboru mesta Košice – finančný odbor č. K./XXXX-XX z 19.1.1990, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8.2.1990 sa nachádza v súdnom spise. Z opatrnosti tento dôkaz súdu ešte raz predložil.

3.4. Opakovane zdôraznil, že jeho právnym predchodcom neboli pridelené dva pozemky, ale tri pozemky, a to parcela č. 6224/21, 6224/22 a 6224/1, výmera 646 m² + 208 m² + 200 m², čo predstavuje 1054 m². Všetky tri pozemky boli zlúčené do parcely 6224/21, toho času zapísanej na Okresnom úrade Košice, katastrálny odbor na LV č. XXXX, katastrálne územie F. G. o výmere 1042 m² s rodinným domom, súpisné č. XXXX (nesprávne uvedená výmera má byť 1054 m²).

3.5. Otázku jeho dobromyseľnosti pri užívaní vyššie citovaných nehnuteľností a dobromyseľnosti jeho právnych predchodcov – rodičov podrobne opakovane rozpísal vo svojej žalobe, stanovisku vo veci samej, vyjadrení na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie.

3.6. V predchádzajúcom režime v Československej socialistickej republike, režime komunistickom sa pristupovalo k pridelovaniu pozemkov benevolentnejšie, najmä v prípadoch, ak sa vyskytli pozemky alebo ich zvyšky, ktoré boli nevyužiteľné a vlastne nepotrebné. Takýmto prípadom je aj charakter parcely 6224/234 o výmere 289 m², katastrálne územie F. G., ktorým bola strmým svahom posiatá kameňmi, zarastená krovinami a náletovými drevinami v podstate nevyužiteľná.

3.7. Nie je pravdou, že z predložených listín to jednoznačne vyplýva, že svoj nárok na určenie vlastníckeho práva k parcele 6224/234, katastrálne územie F. G. odvodzoval len od vydržania. Už v samotnej žalobe, v stanovisku vo veci samej z 3.10.2019 a vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti prvému rozsudku prvoinštančného súdu z 13.2.2023 uvádzal, že sa jedná o spracovanie spornej nehnuteľnosti, že vlastnícke právo vzniklo aj zmenou ostatnej plochy na záhradu. V tomto smere bolo vykonané pred súdom prvej inštancie aj rozsiahle dokazovanie, a to výsluchom žalobcu predloženými fotografiami o stave spornej nehnuteľnosti, obrazového záznamu na USB kľúči, ktoré dokazovanie súd prvej inštancie vykonal. Z toho dôvodu tvrdenie súdu v napadnutom rozsudku, že vlastnícke právo nadobudol spracovaním uviedol až na pojednávaní 28.1.2025 je úplne nepravdivé. Je v rozpore s priebehom pojednávania v predpokladanými a vykonanými dôkazmi.

3.8. Fakt, že vlastnícke právo nadobudlo spracovaním je medzi stranami sporu po hodnotení predložených dôkazov nesporné. Ani žalovaný tieto skutočnosti nerozporoval. V žiadanom prípade sa nejedná o zmenu skutkových tvrdení a nejedná sa o zmenu žaloby. Jeho tvrdenia o spracovaní spornej nehnuteľnosti a tým vzniku vlastníckeho práva neodvodzuje od iných skutkových okolností ako uviedol v žalobe, pretože skutkové okolnosti ohľadom spracovania boli v žalobe a v ďalších podaniach explicitne vymenované a preukázané, nemôže sa jednať o zmenu žaloby a už vôbec nie o podstatnú zmenu žaloby, ako to uzavrel súd prvej inštancie v bode 114. napadnutého rozsudku.

3.9. Súd nevenoval dostatočnú pozornosť obsahu jeho podaní v tomto smere k predloženiu dôkazov a ich vykonaniu a hodnoteniu. Z toho dôvodu je jeho právne posúdenie nesprávne. V súdnej veci sa nejedná o kvantitatívnu zmenu žaloby ani kvalitatívnu zmenu žaloby ani o podstatnú zmenu žaloby, dokonca ani o doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Je to tak z toho dôvodu, že uplatnený žalobný návrh nebol rozšírený, neuplatnilo sa iné právo a rozhodujúce skutočnosti pre právny záver o spracovaní nehnuteľností a tým vzniku vlastníckeho práva boli tvrdené už v pôvodnej žalobe v priebehu konania.

3.10. Poukázal na skutočnosť, že odvolací súd v svojom zrušujúcom uznesení 5Co/57/2023 z 19.3.2024 sa možnosťou vzniku vlastníckeho práva k parcele 6224/234, katastrálne územie F. G. zaoberal a on túto skutočnosť uviedol vo svojom podaní z 25.6.2024 bod 64. napadnutého rozsudku, teda nie na pojednávaní 28.1.2025.

3.11. Poukázal na skutočnosť, že v dôsledku hackerského útoku na kataster nehnuteľností, nebolo možné z katastra nehnuteľností zadovážiť úplný výpis LV č. XXXX, katastrálne územie F. G. za účelom preukázania postupnosti pridelovania jednotlivých parciel do osobného užívania jeho rodičom, z ktorého by vyplynul aj odkaz na spoločný geometrický plán, ktorý bol vypracovaný pre pridelovanie pozemkov v tejto lokalite iným vlastníkom, pričom sa jednalo o masové prevody štátnych pozemkov. Súd túto objektívnu prekážku hodnotil ako neunesenie povinnosti tvrdenia a vykonanie dôkazu ako nehospodárne.

3.12. Súd zaťažil konanie vadou v zmysle § 365 ods.1 písm. b/, pretože nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP, ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.1. Žalobca odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu, a to v merite veci, ako aj vo výroku o trovách konania.

6.2. Z obsahu odvolania vyplynul odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP.

7.1. Odvolateľ svojimi odvolacími námietkami nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu podľa § 365 ods.1 písm. b/ CSP.

7.2. Podľa § 220 ods.2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

7.3. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

7.4. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli zrozumiteľne prezentované. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej odvolacím súdom. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok, to znamená, že rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods.2 CSP.

7.5. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/184/2010, v ktorom uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach, ako aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.9.2012 - sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.9.2009 sp. zn. 5MCdo/8/2008, z ktorých vyplýva, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo.

7.6. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré súd pre meritórne rozhodnutie súdu postačujúce. Súd v konaní mal zabezpečené geometrické plány z 18.12.1978 a 21.7.1987, ako aj ostatné listinné dôkazy, ktoré boli postačujúce pre meritórne, zrozumiteľné a jasné rozhodnutie v prejednávanej veci.

7.7. V konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8.1. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP, spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol

vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

8.2. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu, ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

8.3. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

8.4. Ak súd rozhodne, že niektoré z navrhnutých dôkazov nevykoná, je povinný v odôvodnení rozsudku odôvodniť, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy.

8.5. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/neverí/neveráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (viď rozsudok NS SR z 31.3.2021, sp. zn. 5Cdo/107/2019).

8.6. V danom prípade prvoinštančný súd v bode 118. svojho rozhodnutia, vysvetlil prečo a z akých dôvodov nevykonal všetky žalobcom navrhované dôkazy, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje, lebo doterajším konaním bez dôvodných pochybností bolo vyvrátené žalobcom tvrdené právo.

9.1. Žalobca uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorého podstata, spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9.2. Žalobca namietá, že súd nesprávne určil celkovú pridelenú výmeru pozemkov 1054 m² vo vzťahu k chýbajúcej výmere 277 m², čo v percentuálnom prepočte predstavuje 20,81% nie 36%, z ktorých súd vychádzal. Rovnako nesprávne súd konštatoval, že právnym predchodcom žalobcu boli pridelené dva pozemky, pričom ide o tri pozemky.

9.3. Žalobcom namietané skutočnosti nemajú vplyv na zistený skutkový stav prejednávanej veci.

9.4. V prvom rade odvolací súd má za to, že je absolútne irelevantné, koľko právni predchodcovia žalobcu si bez právneho titulu pričlenili k pridelenému pozemku, či išlo o 20,81% alebo 36%. Vždy pôjde o okupovanie nehnuteľnej veci, ktoré v našom právnom poriadku nepožíva ochranu a nie je spôsobom nadobudnutia vlastníctva.

9.5. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je nutné striktné rozlišovať medzi tým, keď vlastník užíva väčšiu výmeru nehnuteľnosti z dôvodu ospravedlniteľného omylu, keď pri vynaložení bežnej opatrnosti a vynaloženého úsilia, nie je možné predpokladať, že by bolo v jeho silách toto rozpoznať (napr. chyba geodeta, znalca, nepravdivý tvar sťažuje jeho výmeru, existujúce, historicky dané staré oplotenie v teréne a pod.) Rozhodnutia NS ČR 22Cdo/1398/2000, 22Cdo/2211/2000, R 40/2000, ČR 22Cdo/1261/2007 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk) pripúšťajú, pri ospravedlniteľnom omyle až 50% držaného pozemku, pričom jedným z hľadísk pre posúdenie ospravedlniteľnosti omylu držiteľa v takomto prípade je aj pomer plochy kúpeného a skutočne držaného pozemku (nie jediné hľadisko). Ďalšími aspektmi, ktoré je možné posudzovať a zohľadňovať v tom, ktorom konkrétnom prípade sú jednak tvar pozemku (nepravdivosť), neprehľadnosť terénu, pozemok bol dlhodobo priplotený k pozemku, ktorý bol nadobudnutý na základe právnej skutočnosti spôsobilej k nadobudnutiu vlastníckeho práva, ak sporný pozemok nemá samostatný prístup a prístup naň bol a je po dobu vydržania iba z pozemku vydržiteľa a iné. Každý prípad je potrebné posudzovať individuálne (rozhodnutie NS ČR 22Cdo/496/2004, 22Cdo/2004/2004).

9.6. V prejednávanom súdnom spore žiadnom prípade nejde o ospravedlniteľný omyl právnych predchodcov žalobcu, keďže tí si sami prisvojili oplotením väčšiu časť pozemku ako im bola skutočne, na základe rozhodnutia pridelená a následne ďalším krokmi a postupom tento svoj počin legalizovali. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že v čase keď právni predchodcovia žalobcu nadobudli parcelu č. 6224/21 (pôvodne parcela č. 11212/11) do osobného užívania na základe

rozhodnutia MNV Košice, finančný odbor, č. j. L.. K./XXXX z 29.4.1975 a následne v čase uzavretia dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku K. XXX/XXXX z 28.5.1975, ako aj v čase, keď k pôvodne pridelenému pozemku o výmere 646 m² bola pričlenená ďalšia časť parc. č. 6224/22 o výmere 208 m² a rovnako aj keď bolo vydané rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania MNV Košice č. K./XXXX - H. z 19.1.1990, platilo znenie § 200 ods.1 OZ (v znení platnom do 31.12.1991), podľa ktorého výmera pozemku prenechaného na výstavbu rodinného domčeka alebo na výstavbu rekreačnej chaty sa určí podľa územného plánu alebo územného rozhodnutia. Pozemok na výstavbu rodinného domčeka nesmie byť väčší ako 800 m², pozemok na výstavbu rekreačnej chaty väčší ako 400 m² a pozemok prenechaný na zriadenie záhradky nesmie byť väčší ako 400 m²; výmera pozemku prenechaného na výstavbu garáže nesmie prevyšovať výmeru na ten účel nevyhnutne potrebnú. Takže ani v tomto smere neobstojí obrana žalobcu, že v čase predchádzajúceho politického režimu sa pozemky pridelovali benevolentnejšie, lebo opak je pravdou.

9.7.Vychádzajúc z citovanej judikatúry, ako aj právnych predpisov nie je podstatné, či právni predchodcovia žalobcu si úmyselne pričlenili 20% alebo 36% pozemku, čo ich vylučuje z ospravedlniteľného omylu a dobromyseľnej držby.

9.8.Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že súd konštatoval, že právnym predchodcom žalobcu boli pridelené dva pozemky, keďže v bode 92. odôvodnenia rozhodnutia súd konštatuje pridelenie parc. č.6224/22 a 6224/21 a v bode 96. pridelenie časti parc. 6224/1 o výmere 200 m².

9.9.Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok, odvolací súd dospel k záveru, že uplatnený odvolací dôvod v prejednávanej veci nie je preukázaný a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnou normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

10.1.Rovnako nedôvodný je naznačený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP, ktorým je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu - právne posúdenie. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.2.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11.1.Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku.

11.2.Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie. Skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku. Vo svojom odvolaní žalobca v podstate

argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný. Ani počas odvolacieho konania k zmene skutkového ani právneho stavu nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

12.1.K námietke žalobcu, že súd zaujal nesprávne stanovisko v bodoch 113. až 117. odôvodnenia, čo žalobca dôvodnil tým, že „...v súdnej veci sa nejedná o kvantitatívnu zmenu žaloby ani kvalitatívnu zmenu žaloby, ani o podstatnú zmenu žaloby, dokonca ani o doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Je to tak z toho dôvodu, že uplatnený žalobný návrh nebol rozšírený, neuplatnilo sa iné právo a rozhodujúce skutočnosti pre právny záver o spracovaní nehnuteľností a tým vznikú vlastníckeho práva boli tvrdené už v pôvodnej žalobe v priebehu konania.“ odvolací súd konštatuje:

12.2.Podľa § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

12.3.Podľa § 140 ods.1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

12.4.Podľa § 140 ods.2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

12.5.Podľa § 140 ods.3 CSP za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

13.1.Za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností, než tých, ktoré uviedol v žalobe (R 33/2010).

13.2.Zmena právnej kvalifikácie nároku uplatneného žalobcom v žalobe nie je zmenou žaloby.

13.3.Z § 139 CSP vyplýva, že žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu. Zmena žaloby je prejavom (jednou z foriem) dispozičnej zásady, ktorá je typická pre sporové konanie a umožňuje strane sporu vystupujúcej na strane žalobcu, aby modifikovala svoj žalobný návrh, ktorý však nie je prostriedkom procesného útoku alebo obrany (§ 149 CSP). Možnosť meniť žalobu však nie je absolútna a zákon ju obmedzuje najmä z dôvodov hospodárnosti.

13.4.Žalobca teda môže žalobu meniť do momentu vyhlásenia rozsudku vo veci samej (§ 219 CSP) alebo do momentu jeho vydania (kontumačný rozsudok, platobný rozkaz a pod.), ak sa rozsudok nevyhlasuje verejne. Ak sa konanie v prvej inštancii končí vydaním uznesenia (zastavenie konania, odmietnutie žaloby), použije sa § 235 CSP.

13.5.Zmena žaloby ako dispozičný procesný úkon strany môže mať formu podania (§ 123 CSP a nasl.) alebo môže byť urobená ako prednes strany na pojednávaní (§ 181 CSP). Ak sa zmena žaloby realizuje formou podania, do úvahy prichádza len písomná forma (§ 125 CSP). Pri odstraňovaní väd podania sa bude postupovať podľa § 129 CSP v spojení s § 123 ods.2 CSP. Zákon však výslovne predpokladá (§ 142 ods.1 CSP), že strana môže zmenu navrhnúť aj na pojednávaní, t.j. formou ústneho prednesu. Vtedy bude zmena žaloby súčasťou zápisnice o pojednávaní (§ 99 CSP), ak sa robí, alebo zvukového záznamu (§ 98 CSP). Súd posudzuje podanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), t.j. označenie podania stranou je irelevantné.

14.1.Podľa § 153 ods.1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

14.2.Podľa § 153 ods.2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

14.3.Podľa § 153 ods.3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

14.4.Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

14.5.Z citovaných ustanovení je zrejmé, že v civilnom sporovom konaní platí zásada koncentrácie konania, ktorá má zabezpečiť rýchlosť a efektívnosť sporu tým, že strany sporu majú do určitého momentu uviesť všetky rozhodujúce skutočnosti a navrhnúť všetky dôkazy.

14.6.V prejednávacom prípade žalobca preukazoval vznik vlastníckeho práva k spornému pozemku vydržaním. Tvrdil, že už v žalobe uviedol, že „...vyklčoval, navozil zeminu ...“ preukazoval hospodárenie a užívanie spornej parcely. V žalobe žalobca netvrdil, aby jeho vlastnícke právo malo vzniknúť spracovaním cudzej veci tak, ako to predpokladá § 135b OZ. Takéto skutkové tvrdenie, že spracovaním cudzej veci vznikla nová vec prvýkrát použil až po tom, ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol svojim prvým rozhodnutím. Odvolací súd zrušil prvoinštančný rozsudok, ale v zrušujúcom uznesení, neuložil súdu vykonať dokazovanie, ktoré predpokladá § 135b OZ.

14.7.Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vráti na ďalšie konanie, strany sporu môžu uvádzať nové skutočnosti a navrhovať nové dôkazy v rozsahu dôvodov zrušujúceho uznesenia. Nové dôkazy a skutočnosti, ktoré boli predložené v rozsahu dôvodov, pre ktoré odvolací súd pôvodné rozhodnutie zrušil, neporušujú pravidlá koncentrácie konania. Účelom tohto pravidla je umožniť stranám, aby v opätovnom konaní doplnili dokazovanie v tých oblastiach, ktoré boli odvolacím súdom vytknuté ako nepreukázané (viď uznesenie NS SR z 26. apríla 2023, sp. zn. 4Cdo/81/2022).

14.8.Vychádzajúc z uvedeného prvoinštančný súd správne konštatoval, že v tomto štádiu konania zmena žaloby nie je nevhodná a odvolací súd dopĺňa, že nie je ani procesne možná.

15.1.Orbiter dictum odvolací súd k nadobudnutiu vlastníckeho práva spracovaním uvádza, že podľa § 132 ods.1 OZ vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou zmluvou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

15.2.Inou skutočnosťou ustanovenou zákonom, na základe ktorej sa vlastnícke právo nadobúda, je aj spracovanie (špecifikácia) cudzej veci (§ 135b Občianskeho zákonníka), ktorú skutočnosť žalobca v záverečnej reči a aj v odvolaní označil za dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva.

16.1.Podľa § 135b ods.1 OZ, ak niekto dobromyseľne spracuje cudziu vec na novú vec, stáva sa vlastníkom novej veci ten, ktorého podiel na nej je väčší. Je však povinný uhradiť druhému vlastníkovi cenu toho, o čo sa jeho majetok zmenšil. Ak sú podiely rovnaké a účastníci sa nedohodnú, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek z nich súd.

16.2.Podľa § 135b ods.2 OZ, ak niekto spracuje cudziu vec, hoci je mu známe, že mu nepatrí, môže vlastníkom veci žiadať o jej vydanie a navrátenie do predošlého stavu. Ak navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné, určí súd podľa všetkých okolností, kto je vlastníkom veci a aká náhrada patrí vlastníkovi alebo spracovateľovi, ak medzi nimi nedôjde k dohode.

16.3.Ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka výslovne rieši prípady, keď sa z cudzej veci, prípadne viacerých cudzích vecí, spracovaním vyhotoví nová vec a zmluvou nie je dohodnuté niečo iné. Predmetom spracovania zrejme môže byť aj nehnuteľnosť, keďže § 135b OZ to nevyklčuje (možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam spracovaním predvída aj zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam vo svojom ustanovení § 34 ods. 1). Nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej nehnuteľnej veci ale môže mať praktický význam iba v prípadoch, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci (stavby).

16.4.Nadobudnutie vlastníctva k „spracovanej“ stavbe je možné len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom za zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (porovnaj napr. R 29/1999).

16.5.Pri pozemkoch sa spracovanie neaplikuje, keďže pozemok nemôže meniť svoju identitu.

16.6.Spracovanie cudzej veci predstavuje právny dôvod nadobudnutia vlastníctva avšak pod spracovaním sa rozumie situácia, keď sa vec spracovala takým spôsobom, že vznikla nová vec. Zlepšenie vlastností existujúcej veci sa z hľadiska práva nepovažuje za novú vec.

16.7.Takže bez ohľadu na to, či boli naplnené pojmové znaky § 135b OZ (dobromyseľnosť, spracovanie a vznik novej veci) odvolací súd konštatuje, že nadobudnúť spracovaním nový pozemok nie je možné a ani právne prípustné.

17.K námietke žalobcu, že jeho výmera je o 12 m² menšia ako nadobudol pridelením, odvolací súd konštatuje, ide o prípustnú odchýlku spôsobenú nepresnosťou merania v teréne v dôsledku jeho členitosti, ktorá predstavuje 0,01 % vo vzťahu k aktuálnej výmere.

18.Vzhľadom na vecne správne meritórne rozhodnutie prvoinštančného súdu a jeho potvrdenie, odvolací súd ako správny potvrdil aj závislý výrok o trovách konania.

19.1.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19.2.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.3.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19.4.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20.V odvolacom konaní nebol úspešný žalobca, preto odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).